

Columna

Malalties

De mica en mica el comú dels mortals ens hem hagut d'anar acostumant a una part del lèxic de la construcció. O, per ser més exactes, de la destrucció. L'aluminosi va obrir el camí. I ho va fer també en el coneixement d'un argot ara ja familiar. I quan havíem assimilat la paraula i els seus efectes nocius, quan ja formava part del nostre llenguatge quotidià i ni recordàvem les desgràcies socials que ha ocasionat, quan havíem apartat de nosaltres el calze del perill en l'habitatge propi, llavors els mitjans de comunicació ens llicencen un nou modisme. Piritosi. Des de Malgrat de Mar a la fama. Res a veure un mal amb l'altre. Si us plau no ho confonguin. Ho diuen vostès, els entesos. Segurament, però, els mitjans de comunicació en la seva impertèrrita impertinència i incansable voluntat de reunir i no pas disgregar, no saben o no poden deixar de relacionar les dues malalties. Els més exagerats, o populistes, o demagogs, o inconscients, alerten sobre l'inici d'una altra epidèmia. Tot esperant que el temps, si res ni ningú no ho impedeixen, ens porti noves formes semàntiques que il·lustrin la nostra existència i elevin el nostre nivell, em permeto de suggerir que se'n potenciï una altra, de malaltia de la construcció. La més extesa, per cert. El Laxisme. No. No es tracta de cap revisió d'aquella ancestral tendència anti-rigorista que, proclamada pels jesuïtes entre els segles XVI i XVII, va ser contra-restada pel jansenisme de Pascal. Res a veure doncs amb la Teologia. Si, en canvi, amb el sentiment de relaxació que en relació

amb la cura de l'immoble envaeix bona part de la societat. No és mal de pedres. És mal de consciència. La pateixen els ciutadans, propietaris o llogaters, que encara ignoren o no volen saber que un habitatge té data de caducitat. Com els iogurts. Que se n'ha de tenir cura. I vigilar les irregularitats que se'n desprenen. Que un cop abonat l'alt import de l'adquisició no val a oblidar la despesa freqüent que cal fer-hi per mantenir aquell cos viu i fort, nucli d'intimitat.

O que declinant la responsabilitat en el propietari i aquest desvinculant-se'n en no poder-ne gaudir, o tenir-ho només com a inversió especulativa, deixen passar el temps tot mirant per la finestra. I ja se sap. Aquest és un factor, el temps, que no passa mai en va.

La pateixen també aquells que no han pogut sortir del pou de la desconeixença ni s'han trobat mai ningú que els invités a fer-ho. Aquells que la dissort els ha marcat l'existència superada malgrat les humitats i les goteres. Els condemnats a viure en algun cau de qualsevol barri perifèric on l'asfalt no ha cobert el carrer fins fa quatre dies. En la seva desconfiança, potser ni rebrien el missatge conscienciador, si aquest hi fos, és clar! Però tampoc no fem res per enviar-los-hi. Ni cap gran cosa per difondre, en general, la cultura de la conservació. O Torre Melina n'és l'exemple? Ara bé, quan es detecta públicament el mal la vacuna ja no és efectiva per a ells. Han fet tard. Els altres, els que ja sabem de què es tracta, esperem amatents un diagnòstic diferent. D'un mal o altre hem de morir.

Josep Cuni

Noticiari

Visita d'obres Gimnàs a l'Institut Barri Besòs de Barcelona

G. Garcia-Ventosa

Espai Obert Catalunya a Sevilla'92

Bea Goller

La "Pepa" a les nostres façanes

Lluís Permanyer

Peter Behrens a Barcelona

Joan L. Zamora

La Torre Olímpica

Josep M. Guillumet

Perfil Alfons Milà, a la recerca de l'equilibri

Columna Malalties

Josep Cuni

35

EDITA:
Demarcació de
BARCELONA
del COAC
Plaça Nova, 5
Tel. (93) 301 50 00

PRESIDENT:
Joan Mar Soler
DELEG. JUNTA:
Alfred F. de la Reguera

DIRECTOR:
Tonià Osa i Farré
PRODUCCIÓ I
PUBLICITAT:
Edicions Prosa Graph, S.A.
Tel. (93) 323 75 84

Abril 1992

Comissions

Patrimoni

Peter Behrens a Barcelona

El Museu d'Història de la ciutat de Barcelona està fent de promotor i pal de paller d'un petit equip d'investigadors que treballen al voltant de l'arqueologia industrial. Aquesta nova disciplina està ampliant l'abast del concepte tradicional del patrimoni arquitectònic. Els edificis i instal·lacions relacionats amb la producció industrial poden ser també objecte d'estudis que revaloritzin la seva aportació a la nostra cultura. Aquest és el primer pas cap al plantejament de la seva restauració i incorporació al teixit social urbà d'aquells edificis que així ho mereixen.

Actualment aquest equip d'investigadors, del que també forma part l'arquitecte que

redacta aquestes línies, està treballant sobre el patrimoni històric del Port Autònom de Barcelona objecte d'una avançada reconversió.

Un dels edificis especialment significatius és el Magatzem dels Dipòsits Comercials, el qual es troba actualment en procés de reconversió per a un nou ús terciari. L'estudi d'aquest edifici des del punt de vista arquitectònic, constructiu i industrial, va merèixer el 1er premi de la Convocatòria dels Premis Bonaplata del Museu de la ciència y la Tècnica de Catalunya en la modalitat d'estudis.

Actualment l'equip està treballant sobre el conjunt de les instal·lacions dels tallers nova Vulcano, les dressanes més importants del Port de Barcelona. L'empresa propietària, Unión Naval de Levante, S.A., va convocar l'any 1924 un

concurs restringit entre companyies especialitzades per a la construcció d'una nova nau per a allotjar els tallers de maquinària i muntatge de caldereria.

Entre les empreses consultades figurava la firma Sager & Woerner GmbH de Munich, que tenia aleshores delegació a Madrid. En el seu diseg per obtenir l'encàrrec, l'empresa alemanya va presentar fins a sis propostes successives fent múltiples variacions tan de caire compositiu i arquitectònic com de caire constructiu oferint versions en acer, formigó armat i fusta.

Aquesta exhibició de tècniques constructives competint en un mateix encàrrec ens permet disposar avui dia d'una valuosa i àmplia evidència de quin era l'estat de l'art constructiu l'any 1924.

L'empresa constructora en aquest el seu afany per oferir una diversitat d'alternatives de la màxima qualitat, va contractar les millors firmes alemanyes del

moment entre les quals es trobava el Prof. Peter Behrens. En aquell moment al front del seu despatx professional a Neubalbinsberg.

Es aquesta coincidència de fets i circumstàncies la que ens permet avui saber que en Peter Behrens va treballar també a Barcelona, tot i que malauradament el seu projecte no va ser el finalment triat.

D'aquesta aportació a Barcelona ens ha restat un sol plànol resum de la proposta i una succinta memòria.

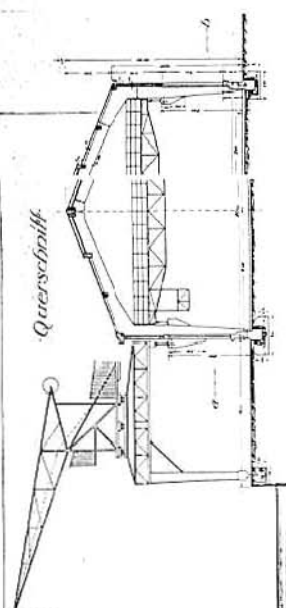
Què va aportar en Peter Behrens en aquest cas a la resolució d'un projecte tan tipificat com ara una nau industrial?

Estructuralment és apreciable la seva proposta d'un pòrtic triarticulat en formigó armat en el que la cobertura està formada per una fina llosa contínua de formigó armat recolzada en unes corretges del mateix material però observant un àmbit de separació entre la cobertura i el pòrtic estructural.

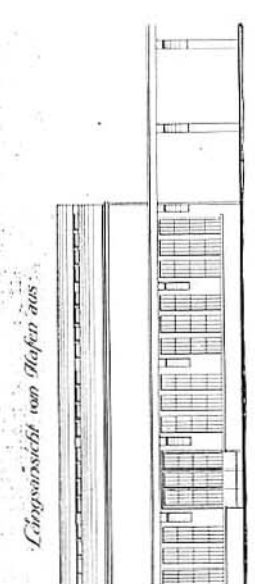
Betriebswerkstätte
 des
 "Mareo Alacorno"
 (Umschlag- u. Besenlager)
 Eisenhüttenwerk in Brixlegg
 1891/92

M. A. M. 519

Bauausführung: Supers & Partner
 1891/92, 1892/93, 1893/94, 1894/95

Querschnitt

Längsschnitt von außen

S. 100/101

1:100

Ansicht oben (Plan)

